

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Jiřího Vyvadila a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci stěžovatele **R. D.**, zastoupeného JUDr. Filipem Chytrým, advokátem se sídlem v Praze 6, Křenova 15, za účasti **Ministerstva vnitra**, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 26. 2. 2004, č. j. 24 Az 785/2003 - 28,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Rozhodnutím Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán“), ze dne 12. 3. 2002, č. j. U-1730/VL-10-P08-2000, bylo zastaveno řízení o azylu dle ust. § 25 písm. h) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), neboť v průběhu správního řízení stěžovatel neoprávněně vstoupil na území sousedního státu.

Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel žalobu, která byla zamítnuta napadeným rozhodnutím krajského soudu, protože soud dospěl k závěru, že rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem.

Ve včas podané kasační stížnosti uvádí stěžovatel důvody, pro které se domnívá, že mu měl být udělen azyl, neboť měl odůvodněný strach z pronásledování z důvodu zastávání určitého politického názoru ve státě, jehož je občanem, a z důvodu jeho prosazování formou příslušnosti k určité sociální skupině. Dále podrobně rozebírá svoji pročečenskou činnost. Poukazuje na okolnost, že ze strany soudu došlo k pochybením, která jsou podřaditelná pod ust. § 103 odst. 1 písm. a), b), d) zákona č. 150/2002 Sb., přičemž si není vědom, jakým způsobem by mohl obhájit svůj čin - neúmyslné překročení

státní hranice. Dále má stěžovatel za to, že Krajský soud v Ostravě ve svém rozhodnutí nezohlednil důvody vyplývající z ust. § 91 písm. a) zákona o azylu, ve kterém jsou stanoveny překážky vycestování, přičemž podrobně rozvádí, z jakých důvodů by pro něj neměla platit povinnost ukončit pobyt na území České republiky. Navrhuje zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci zpět k dalšímu řízení. Současně žádá soud o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Správní orgán ve svém vyjádření uvedl, že nesouhlasí s přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti a navrhuje její zamítnutí.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadený rozsudek a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Podle ust. § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), kasační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.

Podle písm. b) cit. ustanovení kasační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.

Podle písm. d) cit. ustanovení lze kasační stížnost podat pouze z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Podle ust. § 25 písm. h) zákona o azylu se řízení zastaví, jestliže žadatel o udělení azylu v průběhu řízení neoprávněně vstoupil na území jiného státu nebo se o neoprávněný vstup na území jiného státu pokusil.

Jak je patrné ze stručného obsahu kasační stížnosti učiněného výše, některé ze stížních bodů uváděných stěžovatelem dopadají zcela mimo rámec přezkumné činnosti vymezené napadeným rozhodnutím krajského soudu. V případě stěžovatele bylo správní řízení o udělení azylu zastaveno, protože tento se pokusil o ilegální přechod státní hranice, což dokládá Úřední záznam Policie České republiky, referátu cizinecké a pohraniční policie Cínovec, ze dne 11. 2. 2002. Pro věc jsou tak zcela bez významu argumenty stěžovatele týkající se jeho odůvodněného strachu z pronásledování z důvodu zastávání určitého politického názoru ve státě, jehož je občanem, a z důvodu jeho prosazování formou příslušnosti k určité sociální skupině. Podstatným je pouze fakt, že stěžovatel v průběhu správního řízení neoprávněně vstoupil na území jiného státu, což ve své kasační stížnosti nikterak nezpochybnil. Tímto svým jednáním naplnil zákonnou dikci ust. § 25 písm. h) zákona o azylu, a proto bylo řízení o azylu zastaveno. K další námitce stěžovatele týkající se nezohlednění ustanovení § 91 zákona o azylu v jeho případě, neboť u něj existují překážky vycestování, uvádí Nejvyšší správní soud následující. Správní orgán nepochybil, jestliže v souzené věci nerozhodl o překážkách vycestování dle ust. § 91 zákona o azylu,

neboť ze samotného znění zákona o azylu je zřejmé, že výrok o tom, že se na cizince vztahuje překážka vycestování, bude v rozhodnutí uveden pouze tehdy, jestliže správní orgán rozhodne o neudělení nebo odnětí azylu. V tomto případě však bylo rozhodnuto o zastavení řízení, z čehož je patrné, že stěžovateli nebyl azyl ani odňat, ani neudělen. Shora uvedené lze uzavřít tak, že nedošlo ke stěžovatelem namítanému porušení zákona, které by bylo podřaditelné pod ust. § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.

Poslední námitkou stěžovatele je poukaz na porušení ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., které však stěžovatel nikterak nekonkretizuje. Nejvyšší správní soud proto přezkoumal napadené rozhodnutí krajského soudu v obecné rovině, kdy shledal, že splňuje všechny formální znaky stanovené pro takovýto typ úkonu procesním předpisem. Rozsudek byl vyhotoven písemně s uvedením označení soudu a účastníků, jmen všech soudců, kteří ve věci rozhodli, projednávané věci, výroku, odůvodnění, poučení o opravném prostředku a podpisu předsedy senátu. Z hlediska obsahové stránky je napadené rozhodnutí taktéž zcela srozumitelné; je zcela zřejmé, kdo rozhodl, vůči komu směřují účinky rozhodnutí a jaké tyto účinky jsou. Řízení před soudem netrpí žádnou vadou, která by mohla způsobit nezákonnost rozhodnutí.

Nejvyšší správní soud napadené rozhodnutí soudu přezkoumal v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel ve své kasační stížnosti, a přitom sám neshledal vady uvedené v odstavci 3, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Ze všech shora uvedených důvodů shledal kasační stížnost jako nedůvodnou, a proto ji podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl bez jednání postupem dle § 109 odst. 1 citovaného zákona, dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

Stěžovatel podal návrh, aby byl kasační stížnosti přiznán odkladný účinek dle ust. § 107 s. ř. s. Nejvyšší správní soud o návrhu nerozhodl, neboť se jedná o věc, která byla vyřízena v souladu s ust. § 56 odst. 2 s. ř. s., ve spojení s ust. § 120 s. ř. s., přednostně.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v soudním řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Správní orgán nárok na náhradu nákladů řízení nevznesl, proto mu ho soud nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. 2. 2005

JUDr. Radan Malík
předseda senátu